

STRÁŽKYNĚ KRYSTALŮ

Slzy mořských panen

JESS BLACKOVÁ

Strážkyně krystalů: Slzy mořských panen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jess Blacková
Strážkyně krystalů: Slzy mořských panen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

STRÁŽKYNĚ KRYSTALŮ

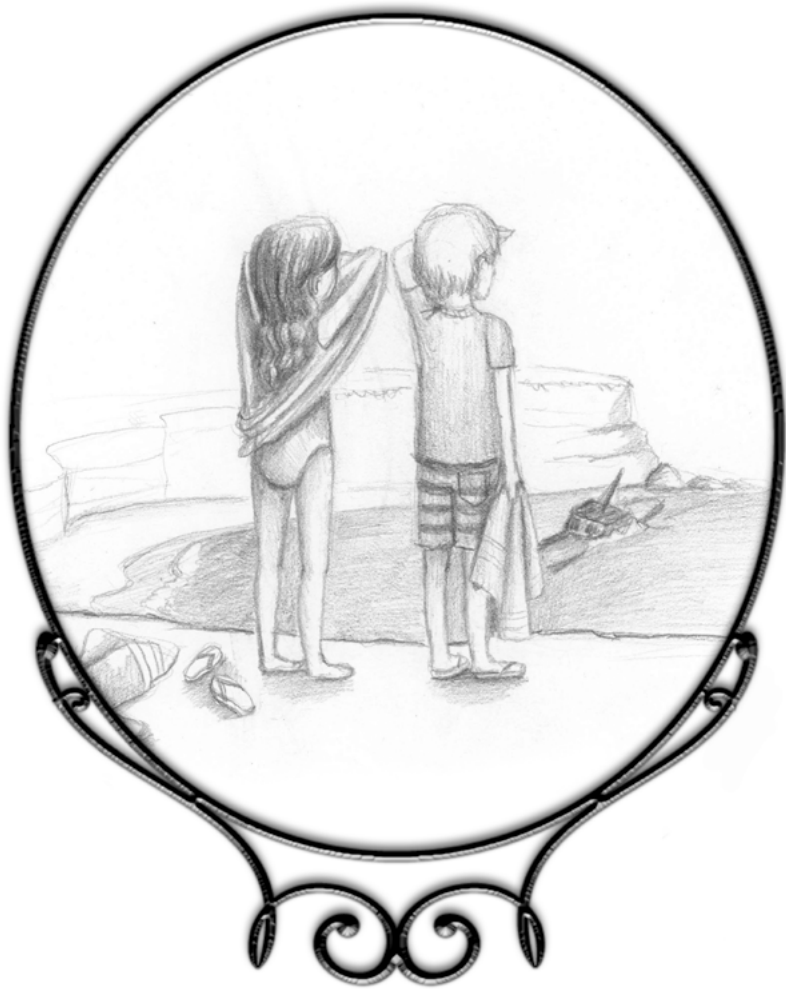

Slzy mořských panen

 CIPRESS

Brno
2017

„**R**RRRRRRRRRRR!“
Hlasitý výkřik za zády Evu polekal. Rychle se otočila a uviděla svého kamaráda Oskara v plné bojové pohotovosti. V černých kalhotách a kožené vestě, se šátkem na hlavě a černou pirátskou páskou přes oko ho Eva tak- tak poznala. Oskar na ni namířil umělohmotný meč a naznačil několik hravých výpadů jejím směrem.

Eva se hlasitě rozesmála.

„Ženská proklatá,“ zavrčel Oskar.

Eva s Oskarem byli právě na návštěvě námořního muzea v malém přímořském městečku Marigold. Muzeum se otevíralo návštěvníkům jen jednou do měsíce a Oskar se nemohl do-

čkat, až tu Evu provede. Byl totiž úplný blázen do všeho pirátského.

„Dej sem klenoty, suchozemská kryso!“ křikl na kamarádku.

„Mám pro tebe špatnou zprávu, Oskare,“ zahihňala se Eva. „Pouštět hrůzu se ti moc nedaří.“

„Dej si pozor, jak mluvíš s kapitánem Krvákem, holčičko,“ zavrčel Oskar s nakloněnou hlavou.

„Kapitán Krvák?“ ušklíbla se Eva. „To spíš kapitán Omdlívá-při-pohledu-na-krev.“

„Uvidíme, jak ti bude do smíchu, až budeš kráčet po prkně!“ Oskar sekl mečem, udělal výpad a odrazil imaginární útok, načež Evu dloubl koncem svého umělohmotného meče do boku.

Eva vyjekla.

Přetahovaná o meč skončila zápasnickým klubkem na podlaze. Do místnosti vstoupily dvě starší dámy a měřily si děti nesouhlasným pohledem.

„Pssst!“ napomenula je jedna a přiložila si prst ke rtům. „V muzeu se musíte chovat tiše!“

Eva a Oskar se v potlačovaném záchvatu smíchu rozběhli jednou z dlouhých chodeb, které propojovaly zdejší výstavní sítě.

„Jo ho hó, tuhle rundu platím já!“ prozpěvoval si Oskar fanfarónsky.

„Pssst!“ napodobila Eva tu nevrlou dámu. „Vždyť nás kvůli tobě vyhodí.“

„Aspoň bude konečně nějaká změna,“ škádlil ji Oskar. „Většinou se do potíží dostáváme kvůli tobě.“

Eva se musela usmát při vzpomínce na všechny horké chvílky, ve kterých se už s Oskarem ocitli. Oskar bydlel vedle Eviny babičky Sylvie. Eva dříve jezdila do Marigoldu na prázdniny nerada, dokud tu jednou s Oskarem náhodou neobjevili vchod do jiného světa. Od té doby prožili mnoho společných dobrodružství v cizích zemích a museli čelit mnoha nebezpečím. Ted'

z nich byli dobří kamarádi a Eva se na každé prázdniny u babičky moc těšila.

Rozesmátá dvojice se proháněla muzeem a mýjela přitom skleněné vitríny s modely lodních vraků či se starými námořními mapami. Eva se vrhla za další roh a málem se střetla s ohromným párem nohou. Na poslední chvíli se jí podařilo zastavit, na rozdíl od Oskara, který do ní zezadu narazil.

„Uf! Jau!“ Oskar si třel dlaní hlavu. Teprve pak si všiml zavalitého člověka, který stál Evě v cestě. Veliké nohy patřily prošedivělému staršímu pánovi s plnovousem. Ten býval kdysi zrzavý, nyní ho však již protkávalo stříbro, které mu propůjčovalo zaprášený vzhled. Pán byl vysoký a pěkně urostlý.

„Zpomal, zpomal, holčičko.“ Pán spíš vrčel než mluvil. „Hmmm. Sylviina vnučka?“

„Eva, pane...“ podařilo se pípnout Evě. Na hru a zábavu neměla rázem ani pomyslení.

Pán byl oblečený v šatech do každého počasí jako námořník nebo rybář a Eva si povšimla, že jeho dlouhé nohy vypadají každá jinak. Tam, kde by mělo být levé lýtko, měl muž dřevěný pahýl.

„To je samá zábava a hraní, než nějaký hloupý kluk přijde o oko.“ Pán upřel zrak na Oskara, který ztěžka polkl. „Život piráta není vůbec tak idylický, jak ho každý vychvaluje, víme? Babička by vám mohla vyprávět!“ Na pánově tváři se objevil úsměv. Zvolna se loudal pryč a chodbami muzea se začal ozvěnou šířit jeho burácivý smích.

„Pojďme odsud vypadnout,“ sykla Eva. Oskar přikývl. Narychlo se zbavil pirátského oblečení a poblíž vchodu ho vrátil do krabice s kostýmy.

* * *

Venku svítilo sluníčko a Oskara s Evou čekal ještě celý krásný zbytek dne.

„Co teď?“ zeptala se Eva.

Oskar, který měl pořád ještě plnou hlavu pirátů, navrhoval průzkum starého vraku lodi v Černé zátocy. Městečko Marigold bylo usazené mezi pobřežím a neproniknutelnou australskou buší. Byla tu jedna pláž, kde se dalo skvěle plavat, ale zbývající část pobřeží nebyla dvakrát přívětivá k plavcům ani lodím: lemovaly ji zrádné útesy a příkré skalní výstupky.

Zdejší starý vrak byl předmětem mnoha legend a místní děti si velmi rády vymýšlely nové a nové historky o jeho prokletí, o pirátech, ale hlavně o pokladu. Černou zátoku, kde vrak staré pobřežní obchodní lodi odpočíval, měli Eva s Oskarem přísně zakázanou. Ale to je rozhodně nemohlo zastavit.

„Tady ji máme – stará parní loď *Penrose*,“ ukázal Oskar na vyčnívající část vraku, sotva se objevila v dohledu. V době odlivu čněly nad vodu zrezivělé pozůstatky staré kormidelny.

„Myslíš, že měla na palubě zlato?“ uvažovala Eva. Ta představa jí připadala velmi romantická.

Oskar pokrčil rameny: „Podle toho, co mi vyprávěla tvoje babička, bych to tipoval spíš na náklad ovcí.“

Při zmínce o své babičce se Eva trochu naježila. Poslední dobou se Sylvii moc dobře nevycházely. Eva Sylvii nutila, aby jí prozradila víc o síle krystalů, která Evě umožňuje cestovat do jiných světů. Jenže Sylvie odmítla své vnučce cokoliv prozradit. Ještě včera večer se o tom dohadovaly a Eva s ní od té doby nepromluvila ani slůvko.

Eva si povzdychla a vydala se na skalní výběžek, který se objevoval pouze za odlivu. „Dávej si pozor, kameny jsou tu kluzké,“ varoval ji Oskar a opatrně se vydal za ní.

Eva se zadívala do jiskřící tyrkysové vody pod sebou. A jak se tak dívala, všimla si, že se pod hladinou cosi třpytí.

„Hele! Co to je?“ ukázala Eva do vody.